

Η ιστορία της 94χρονης γιαγιάς Παναγιωτούς... Γεννήθηκε τυφλή, είδε από θαύμα και «βυθίστηκε» ξανά στο σκοτάδι αλλά έμεινε φωτεινή..ΕΙΚΟΝΕΣ

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα / Θεολογία και Ζωή /
Συνεντεύξεις

Η ζωή είναι μικρή ακόμη και γι' αυτούς που έχουν ξεπεράσει τα 90 τους χρόνια. Η

ζωή είναι ωραία ακόμη και γι' αυτούς που γεννήθηκαν στο σκοτάδι, είδαν φως και μετά και πάλι όλα έσβησαν. Είναι 94 χρόνων, γεννήθηκε τυφλή, είδε από θαύμα και έχασε ξανά τελείως την όραση της γιατί... ήταν θέλημα Θεού, όπως λέει η ίδια! Η ιστορία της γιαγιάς **Παναγιώτας Χρυσάνθου** φαινομενικά δεν είναι αξιοζήλευτη ωστόσο αξιοζήλευτος είναι ο τρόπος που αντιμετωπίζει το κάθε τι που βιώνει.

Σε γενικές γραμμές γνώριζα για τη ζωή της γιαγιάς Παναγιωτούς πριν χτυπήσω, εκείνο το απόγευμα, την πόρτα του σπιτιού της έχοντας στο χέρι το μαγνητοφωνάκι. Έτσι όταν κάποια στιγμή στην κουβέντα μας, μου αναφώνησε «Δε δυσκολεύομαι, δε συνάντησα δυσκολία ποτέ», θεώρησα ότι ήταν αδύνατο να πιστεύει κάτι τέτοιο. Κι όμως στην πορεία κατάλαβα ότι αυτό είναι που πραγματικά αισθάνεται. Ευγνωμοσύνη προς τον Θεό για όλα όσα κι ας μην έχει πολλά.

Το θαύμα του Αποστόλου Ανδρέα... «Είχα γεννηθεί τυφλή»

5 Αυγούστου 1925, η **οικογένεια του Χρύσανθου Ορφανού** από το χωριό Γαλήνη της επαρχίας Λευκωσίας, αποκτάει το τέταρτο παιδί του, την Παναγιώτα. Ήδη είχε μία κόρη, την πρωτότοκη Ευαγγελία, ακολούθησε ο Γιαννής και μετά ο Χαμπής, ο οποίος σε ηλικία τριών χρονών αρρώστησε, δεν υπήρχε γιατρός σε

κοντινή απόσταση από το χωριό τους με αποτέλεσμα να πεθάνει. Γι' αυτό και η οικογένεια του όταν απέκτησε το πέμπτο της μέλος, το ονόμασε Χαμπή.

Η οικογένεια της ωστόσο είχε να αντιμετωπίσει και ένα άλλο «χτύπημα». Όταν η Παναγιώτα γεννήθηκε τα μάτια της δεν είχαν ανοίξει. Η μητέρα της φοβόταν ότι το παιδί της θα έμενε για πάντα τυφλό. Ωστόσο ένα θαύμα του Αποστόλου Ανδρέα άλλαξε τα πάντα.

«Είχα γεννηθεί τυφλή. Το δέρμα στο σημείο που ήταν μάτια μου δεν είχε σκιστεί. Όπως μου είχε πει η μητέρα μου, όταν ήμουν δύο ή τριών ημερών, μία ζεστή ημέρα του Αυγούστου, είχε βγει έξω στην αυλή να ξαπλώσει που ήταν πιο δροσερά. Δεν κοιμότανε, ήταν κάτι μεταξύ ύπνου και ξύπνιου. Κάποια στιγμή ένιωσε ένα σκούνημα. Ήταν ο Απόστολος Αντρέας και της είχε πει να με τάξει στη χάρη του και θα έβλεπα. Μετά από αυτό, όπως μου είχε εξιστορήσει, σηκώθηκε, έκανε το σταυρό της και είπε «Απόστολε Αντρέα μου, κάνε να δει το μωρό μου και θα το φέρω στην εκκλησία σου να προσκυνήσει». Μέχρι να ξυπνήσω, να με θηλάσει, είχε δει το δέρμα γύρω από τα μάτια μου να σκίζεται. Σιγά - σιγά σκιζόταν όλο και περισσότερο και τα μάτια μεγάλωναν και εγώ πλέον μπορούσα να δω. Από το ένα μου μάτι η όραση μου ήταν περιορισμένη αλλά και πάλι μπορούσα να κάνω τα πάντα».

Άριστη στο σχολείο αλλά... επέλεξε την εργασία

Το 1931 η μικρή Παναγιώτα γίνεται έξι χρονών, ηλικία που της επέτρεπε να ξεκινήσει το σχολείο. Τα χρόνια τότε φτωχικά. Πολλοί γονείς επέλεγαν να μη στείλουν τα παιδιά τους στο σχολείο ώστε να τους βοηθάνε στις αγροτικές και κτηνοτροφικές εργασίες.

Ο προβληματισμός της μητέρας της Παναγιώτας όμως ήταν άλλος. Το κοριτσάκι της είχε μειωμένη όραση και φοβόταν. Οι ενδοιασμοί της όμως εξανεμίστηκαν κατά τη διάρκεια μίας κουβέντας που είχε με τον δάσκαλο του χωριού. «Ο δάσκαλος είχε πει στη μητέρα μου, “αν της πεις να σου φέρει κάτι, δεν το φέρνει;”. Του λέει η μητέρα μου, “φυσικά, τρέχοντας”. Τότε, είπε ο δάσκαλος, να μου τη στείλεις στο σχολείο και μη φοβάσαι. Ήμουν πολύ καλή μαθήτρια. Διάβαζα μία φορά το μάθημα μου και το μάθαινα απ’ έξω».

Συνέχισε το σχολείο μέχρι και την τρίτη τάξη του δημοτικού. Η μητέρα της την προέτρεπε να συνεχίσει αλλά, αν και μικρή, η Παναγιώτα ένιωθε ότι είχε ήδη μάθει πολλά και είχε έρθει η ώρα να βοηθήσει την οικογένεια της για τα προς το ζην. «Τότε ο κόσμος δεν υπολόγιζε τα γράμματα. Μας έστελναν στο σχολείο αλλά δε σήμαινε ότι θα το τελειώναμε. Αγόραζαν ζώα και πηγαίναμε και τα προσέχαμε. Διότι ήταν φτώχεια, έπρεπε να δουλεύουν όλοι μέσα στο σπίτι για να ζήσουμε. Όταν ήμουν δέκα χρονών σταμάτησα το σχολείο και μαζί με τον αδερφό μου προσέχαμε το κοπάδι της οικογένειας. Δεν έχω όμως κανένα παράπονο, μόνη μου είχα επιλέξει να σταματήσω», είπε η γιαγιά Παναγιώτα σα να ήθελε να επικροτήσει τον μικρό εαυτό της.

Από δουλειά έκανε τα πάντα μέχρι που έπαθε εργατικό ατύχημα

Στα επόμενα χρόνια η Παναγιώτα είχε χρειαστεί να κάνει πολλές δουλειές, αρκετές από αυτές «σκληρές» για μία γυναίκα. «Ήταν πολύ δύσκολα τα χρόνια εκείνα. Ακολούθησαν πόλεμοι. Το 1939 όταν ξεκίνησε ο Β΄ Παγκόσμιος Πόλεμος δεν υπήρχαν δουλειές. Κάναμε χαλούμια και τα πωλούσαμε. Εκείνη τη χρονολογία απαγορευόταν να πωλήσουμε τα ζώα μας. Μετά από εντολή της κυβέρνησης τα έκαναν επίταξη. Για να πωλήσουμε ένα ζώο έπρεπε να γίνει ολόκληρη διαδικασία για να πάρουμε άδεια. Δε μας άφησε όμως ο Θεός να πεινάσουμε».

Αυτό που πραγματικά έχει να παινεύεται είναι πως ποτέ της δε φοβήθηκε τη δουλειά και όπου χρειάστηκε να εργαστεί το έκανε με επιτυχία και μεράκι. Στα 22 της δούλεψε, μαζί με άλλους συγχωριανούς της, για την κατασκευή φράγματος κοντά στο χωριό της. Λίγα χρόνια αργότερα, στις 29 Αυγούστου 1955,

αρρωσταίνει ο πατέρας της και πεθαίνει. Ήξεραν ότι τώρα έπρεπε να επιβιώσουν μόνοι. Η νεαρή γυναίκα εργάζεται μέχρι και για την κατασκευή νέων δρόμων.

9 Σεπτέμβρη 1973... Ενώ εργαζόταν για την κατασκευή δρόμων στο Σίσκλιπο, μετά από οδηγίες του επιστάτη της και την αντίρρηση της ίδιας, επιχειρούν να σπρώξουν ένα τεράστιο βαρέλι με πίσσα. Το βαρέλι κυλάει όμως προς τα πίσω. Η Παναγιώτα προσπαθεί να προστατέψει τη συνάδελφο της και χτυπάει σοβαρά στο πόδι. Παρά τον άσχημο τραυματισμό της, η ίδια περιποιείται μόνη της το πόδι της μέχρι να τη μεταφέρουν στο νοσοκομείο. Ακολουθούν δύο χειρουργεία. Μετά από αυτό αποφασίζει να εγκαταλείψει για πάντα τις εργασίες στα οδικά έργα.

Σχεδόν ένα χρόνο μετά, όπως πολλοί Κύπριοι, και η οικογένεια της γιαγιάς Παναγιώτας αναγκάζεται να εγκαταλείψει το χωριό της και να γίνει πρόσφυγας. Μιλώντας μου για τον πόλεμο είπε μόνο «προτιμώ να πεθάνω παρά να ξαναζήσω πόλεμο».

Ο δρόμος της, την έφερε μέχρι την Επισκοπή Λεμεσού, όπου κατοικεί μέχρι και σήμερα. Τα πράγματα έγιναν ακόμη πιο περίπλοκα στην προσφυγιά. Σε ηλικία 50 χρόνων, δουλεύει ως εργάτρια σε αρχαιολογικές ανασκαφές στην περιοχή της Αμαθούντας που πραγματοποιούνται από το Τμήμα Αρχαιοτήτων.

Το μυαλό της τετραπέρατο ωστόσο η δύναμη της ήταν αυτή που εξέπληττε ακόμη περισσότερο τους πάντες. «Ο διευθυντής των ανασκαφών έμεινε έκπληκτος που έβλεπε μια γυναίκα με τέτοια ενέργεια. Μάλιστα με είχε ρωτήσει αν προηγουμένως δούλευα στα ορυχεία, εξαιτίας του τρόπου με τον οποίο χειριζόμουν το φτυάρι». Για να μου αποδείξει τη δύναμη και τη μαεστρία της μου περιέγραψε ακόμη έναν περιστατικό όταν μάλιστα είχε δει τον φούρνο που είχε φτιάξει η ίδια στο σπίτι της και δεν πίστευε, όπως μου είπε, στα μάτια του.

Η όραση έφυγε αλλά δεν πτοήθηκε... Έκανε μέχρι και πανέρι

Τα χρόνια πέρασαν. Η μητέρα της πέθανε και η Παναγιώτα μετά τον θάνατο του γαμπρού της μένει στο ίδιο σπίτι με την αδερφή της, Ευαγγελία. Στα 73 της παθαίνει καταρράκτη. Μετά από επισκέψεις σε διάφορους γιατρούς αποφασίζει να κάνει εγχείρηση. Από το 1997 άρχισε σταδιακά να χάνει εντελώς την όραση της. «Έκανα την εγχείρηση και είπα ότι είναι να γίνει είναι θέλημα του Θεού. Έμεινα τυφλή αλλά ποτέ δε με παράτησε».

Παρά το γεγονός ότι δεν έβλεπε, δεν τα έβαλε κάτω. Συνέχισε τη ζωή της όπως και πριν. «Έχασα το φως μου αλλά δε σταμάτησα τις ασχολίες μου. Έμπλεκα μέχρι και πανέρια. Είχα μάθει να μπλέκω καλάθια όταν ήμουν στο χωριό και έβλεπα τη μητέρα μου. Μέχρι πρόσφατα μάζευα τις ελιές μου, μαγείρευα, έκανα πίττες, αλλά πλέον δεν έχω αντοχές. Δίνω όμως συμβουλές της κοπέλας που με φροντίζει. Το

μυαλό μου μπορεί να ανταπεξέλθει παρά τα χρόνια. Να σκεφτείς, ξέρω απ' έξω δεκάδες τηλεφωνικούς αριθμούς, ακόμη και ανθρώπων που μένουν στην Αυστραλία», ανέφερε η γιαγιά Παναγιώτα με τρόπο που δε χωρούσε καμία αμφισβήτηση.

Από επιλογή και επειδή δεν άντεχε τη βία δεν παντρεύτηκε ποτέ

Όταν συζητήσεις μαζί της πέραν από τη διαύγεια μυαλού που έχει παρά τα πολλά της χρόνια, αντιλαμβάνεσαι ότι πρόκειται για μία πολύ δυναμική γυναίκα. Γεννήθηκε τη δεκαετία του 20' και παρόλα αυτά από επιλογή έμεινε ανύπαντρη.

Σήμερα και αφού πέθαναν τα αγαπημένα της πρόσωπα έμεινε στον κόσμο μόνη. Ωστόσο η ίδια δεν το νιώθει καθόλου έτσι. Γι' αυτό όταν τη ρώτησαν εάν το μετάνιωσε που δεν παντρεύτηκε και δεν έκανε παιδιά μου απάντησε ποτέ.

«Δεν ήθελα να παντρευτώ. Με ζήτησαν δύο- τρία άτομα για να με παντρευτούν, μου έλεγε η μαμά μου αλλά δεν ήθελα. Είχε παντρευτεί η αδερφή μου και ο γαμπρός μου τη χτυπούσε με το παραμικρό. Έτσι είπα στη μητέρα μου "τι θες να παντρευτώ και να βρω κάποιο που να μου συμπεριφέρεται έτσι; Την επόμενη ημέρα θα τον διώξω". Αν έκανα και παιδιά και μετά έπρεπε να χωρίσω».

Υπήρχαν ωστόσο οι φόβοι που κάθε γονιός έχει όταν φύγει από τη ζωή και μένει το παιδί του μόνο. «Μου έλεγε “μα εγώ κάποια στιγμή θα πεθάνω” και της απαντούσα ότι ο Θεός που με έστειλε θα έχει την έγνοια μου και δεν πρέπει να ανησυχεί. Πίστεψε με ο Θεός είναι με τους αδύνατους. Ποτέ μου δεν έμεινα χωρίς χρήματα, χωρίς φαγητό, χωρίς νερό. Δεν το μετάνιωσα ποτέ που δεν παντρεύτηκα. Είμαι ευχαριστημένη».

Η κουβέντα μαζί της ξεπέρασε τη μία ώρα. Καθ' όλη τη διάρκεια την παρατηρούσα και προσπαθούσα να καταλάβω από που πηγάζει η τόση αισιοδοξία και ενέργεια για ζωή ακόμη και σήμερα. Μυστικά μακροζωίας δε φαίνεται να υπάρχουν. Η γιαγιά Παναγιώτα είχε πάντα ως μοναδικό όπλο της την πίστη της για τον Θεό. Η ίδια νιώθει ευτυχισμένη για όσα έχει ζήσει αλλά αυτό που πραγματικά θα ήθελε ήταν να δει και πάλι τον κόσμο να γίνεται πιο ανθρώπινο, όπως ήταν παλιά...

****Ευχαριστίες στην Ελισάβετ Στεφανή για την παραχώρηση φωτογραφιών***

Πηγή: [briefingnews.gr](https://www.briefingnews.gr)